

Marián Šuráb

Tajomstvo života

Ešte sme stále myšlienkami orientovaní k cintorínu a k hrobom našich zosnulých. Preto nám vychádza sv. Cirkev v ústrety a v liturgii slova nám umožňuje naďalej uvažovať o tajomstve života, smrti a vzkriesenia.

Ježiš v rozhovore so Saducejmi hovorí: „Len na tomto svete sa ľudia ženia a vydávajú. Ale tí, čo sú uznaní za hodných tamtoho sveta a vzkriesenia z mŕtvych, nebudú sa ani ženit ani vydávať; viac už ani umrieť nebudú môcť, lebo budú ako anjeli”.

Ježiš definitívne završuje postupný vývoj v otázke posmrtného života. Vieme, že v dávnej minulosti sa v náboženstvách prírodných a primitívnych posmrtný život chápal ako pokračovanie pozemského života. Preto sa v pohrebných obradoch týchto náboženstiev stretávame s takými praktikami ako je dávanie do hrobov rozličné náradia, šaty, zvieratá, dokonca aj otrokov a manželky, ktoré mali počas života. V tejto línii neskoršie pokračovali mohamedáni, ktorí veria v sedem druhov neba. Každý vyšší druh spôsobuje viac a viac telesných radostí.

V židovskom náboženstve je v otázke posmrtného života tak isto progres. Židia najprv verili v ríšu mŕtvych, v ktorej prebývajú všetci bez rozdielu, akými si zomdletým životom, ďaleko od Boha, odkiaľ sa nikto už nevráti. Postupne sa však začalo presadzovať učenie o večnej odmene vo svetle učenia o zmŕtvychvstaní. Napríklad prorok Daniel píše: „A mnohí z tých, čo spia v prachu zeme, sa zobudia; niektorí na večný život, iní na hanbu a večnú potupu” (Dan 12, 2). Táto náuka potom vrcholí v dobe Makabejskej. Práve z tejto doby bolo prvé čítanie o mučeníckej smrti matky a jej siedmich synov. Jeden zo synov pred smrťou hovorí: „Ľahko je prijať smrť z rúk ľudí, keď môžeme očakávať, že Boh nás znova vzkriesi”. Náuka o vzkriesení sa tak stáva spoločným majetkom Židov, okrem saducejskej sekty, ktorá neverila zmŕtvychvstanie.

A práve oni chceli v rozhovore s Ježišom zosmiešniť zmŕtvychvstanie. Podľa židovského práva, ak zomrel bezdetný muž a mal brata, tak bolo povinnosťou vdovy zobrať si ho za manžela. Zmyslom tohto Mojžišovho zákona bolo zachovať kontinuitu rodu a majetku. Ježiš využíva tento rozhovor na to, aby vyhlásil, že vo večnosti to bude úplne ináč. Po zmŕtvychvstaní nebude už viacej smrti. Nebude už potrebné sa vydávať a zachovať tak rod. Zmŕtvychvstali budú mať svoje telá, ale vo večnosti bude už dominovať stránka duchovná a nie telesná. Život sa bude viacej podobať na život anjelov, ako na pozemský život.

Niekedy sa starší ľudia pýtajú: často sa v mysli rozprávam zo svojím nebohým mužom alebo ženou. Modlím sa za neho. Dáva mi to veľa útechy. Ale počuje ma? Alebo je to len môj monológ? Naše učenie o spoločenstve svätých nás povzbudzuje k modlitbám za zomrelých. Je to naša povinnosť a prejav neustálej lásky. Iní manželia zasa rozmýšľajú, či aj vo večnosti budú spolu, či sa budú mať môcť aj naďalej radi. Ježiš, keď vstal z mŕtvych, zjavoval sa učeníkom a prejavoval im svoju lásku a starostlivosť. Môžeme teda veriť, že aj my sa budeme môcť správať podobne ako on. Milovať aj v nebi tých, ktorých sme milovali na zemi.

Viera v zmŕtvychvstanie dáva svetlo aj našim pozemským starostiam a bolestiam. Matka a siedmi synovia dokázali byť preto verní pravému Bohu a dokázali prijať slobodne a dobrovoľne mučenícku smrť, lebo verili, že ich umučené a zohavené telá rukou kata, raz Boh obnoví do nepredstaviteľnej krásy. Preto nesmúťme, keď trpíme. Keď vidíme, ako naše telo chradne a starne. Aj ono raz zažiarí v celej svojej kráse.

Dokážme na cintoríne nielen smútiť a plakať, ale sa aj radovať. Naša viera nám to umožňuje.

Oltárny obraz v kostole Svätého Martina v Třebíči

*Martin, si ako apoštol;
povzbud' nás, keď ťa slávime.
Pre svojich žiakov žiť si chcel
i bývať v živých krajine.*

*Urob, čo si prv robieval,
biskupom, kňazom slávou žiar,
zveľaďuj Cirkev, Boží ľud,
a satanove lesti zmar.*

*Trikrát si tieň zla rozptyľil;
zobud' nás z ľahostajnosti.
Ty vlastný plášť si rozdelil,
odej nás rúchom milosti.*

*Za Božiu slávu horel si,
Pán ti bol žitia obsahom;
oroduj za nás u Pána,
pomáhaj našim veľkňazom.*

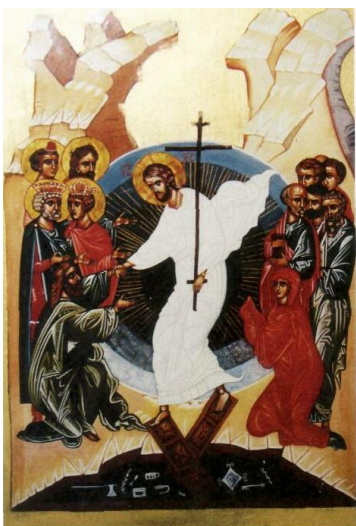
*Bud' sláva Svätej Trojici;
to znelo v srdci Martina.
On, svätec, biskup, hrdina
Amen.*

Len jeden je váš učiteľ

(Mt 23,1-12)

„Robte a zachovávajúte všetko, čo vám povedia. Len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia... Kto je medzi vami najväčší, bude vašim služobníkom.“

„Božie slovo je Božím, či je napísané na podradnom alebo na kriedovom papieri. Božie princípy sú vpísané do života a pôsobia mocou, ktorá im je vlastná a nie vďaka tomu, kto o nich hovorí, ani podľa toho, ako o nich hovorí. Prv, než bol „Syn človeka vydaný do rúk ľudí“, sám Boh sa dal napospas ľudským rozmarom, ich nestálosti a slabosti a celkom sa vložil do našich rúk: svoje slovo, svojich prorokov, svojho Syna, svoju Cirkev, svoje sviatosti, celé stvorenstvo... Robí tak naďalej aj napriek bolestnej skúsenosti, že človek nikdy nedorastie na veľkosť Božích darov. Preto Ježiš odporúča: Nepozerajte na toho, kto vám oznamuje Otcovu vôľu a prináša ho vo sviatostiach, ale na to, čo počúvate a koho tu prijímate. Nie je to ľahké, to ľudské v nás kladie až priveľký dôraz na vonkajšie balenie. Najlepšie teda pozerajte na to bezchybné - na jedného Učiteľa, ktorý je cestou, pravdou a životom. A riziku slúžiť náboženstvom svojej samolúbnosti čeliť službou aj tam, kde sa nám dostáva uznania, a to najmä tam...“

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

Svätomartinská zbierka: Na budúcu nedeľu 13. novembra 2016 sa bude pri všetkých sv. omšiach konať tradičná dobročinná svätomartinská zbierka. Jej účelom je v tomto roku poskytnutie podpory „domovom na pol ceste“ slúžiacim na pomoc mladým ľuďom vychádzajúcim z detských domovov, ktorí nemajú, kam ísť.

Svätomartinské trojdnie: V dňoch 11.-13. novembra pozývame veriacich do Katedrály sv. Martina na slávenie Svätomartinského trojdnia, ktorým si chceme pripomenúť, ako sa Pán oslávil v živote sv. Martina, patróna našej katedrály a arcidiecézy. Informácie sú na plagáte.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí: Na budúcu nedeľu 13.11. po druhej sv. omši bude o 12:00 hod. stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí. Účasť aspoň jedného rodiča je veľmi potrebná!

Už je toho dost', Pane!

„Teraz už toho ale vážne bolo dost'!“ počúvali sme ako malé deti, keď sme to s hnevom trochu prehnali. Horšie je, keď táto veta zaznie medzi manželmi po rokoch ich spoločného života, keď sa im vďaka vzájomnému zápoleniu manželstvo stane prekliatím. „Už toho bolo dost',“ hovoria niekedy starí ľudia a želajú si, aby si ich radšej Pán Boh vzal...“

„Už je toho dost',“ zaznelo i z úst proroka Eliáša. Keď mal po období plnom veľkých Božích skutkov, po živote strávenom horlivosťou za Pána zrazu pocít totalného vyčerpania a bezmocnosti, pocít, že to všetko vlastne nemalo veľký význam. Kráľ Achab so svojou ženou Jezabel ho prenasleduje a vyháňa zo zeme. Prorok po celý deň uteká púšťou a celkom vyčerpaný klesá pod krom: „Teraz už dost', Pane! Vezmi si môj život! Veď ja nie som lepší ako moji otcovia!“ (1 Kr 19, 4).

Vezmi si môj život, Bože - konečne! Blažená chvíľa, keď človek takto predstúpi pred Boha, aby mu zveril svoj život i svoju službu do rúk. Škoda len, že to často nechávame dôjsť tak ďaleko a prichádzame už len z posledných síl a so zvyškom viery.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 32. týždni Cezročného obdobia - (C)

7.XI. pondelok

17:00 Za farníkov

8.XI. utorok

17:00 Za Ľ. Jána a Bertu Tibenských

9.XI. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

10.XI. štvrtok

17:00 Za Ľ. Antona a Helenu Minárikových

11.XI. piatok

17:00 Za Ľ. Helenu Čaputovú (1. výročie)

12.XI. sobota

08:00 Za Ľ. vojakov v 1. a 2. svetovej vojne

Upratovanie kostola: 388 - 420

13.XI. Tridsiatotretia nedeľa Cezročného obdobia- C

08:00 Za Ľ. Silvestra a Irenu Krajčovičových

Lektori: Vráblová M., Radakovičová J.

11:00 Za Ľ. kňaza vdp. Ernesta Macáka, SDB.

Lektori: Polakovičová J., Šustová D.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

7.XI. pondelok Sv. Engelbert, mučeník

8.XI. utorok Sv. Bohumír, biskup

9.XI. streda Výročie posviacky Lateránskej baziliky - Sviatok

10.XI. štvrtok Sv. Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi - Sp

11.XI. piatok Sv. Martin z Tours, biskup - Sviatok

12.XI. sobota Sv. Jozafát, biskup a mučeník - Sp

Tretie pokúšanie kniežat'a pýchy

„A zasa ho diabol vzal na veľmi vysoký vrch, ukázal mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu a vravel mu: ‚Toto všetko ti dám, ak padneš predou mnou a budeš sa mi klaňať.‘ (Mt 4,8-9).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, ako Pán čelí tretiemu pokúšeniu kniežat'a pýchy. Svojou s ničím neporovnateľnou miernosťou a pokorou odoláva hroznému návrhu, aký sa mu diabol - ktorý mu za jedinú poklonu sľubuje všetky kráľovstvá zeme - opovažuje predostrieť.

Všimni si, čo diabol sľubuje duši. Tento pyšný a podlý luhár jej sľubuje veci, ktoré mu nepatria, lebo chce dosiahnuť, aby sa mu klaňala. Čo znamená tento diabolov nárok? Prečo Zlý chce, aby sa mu klaňal jeho Pán, ktorému by sa mal klaňať on? Znamená to, že Zlý chce byť bohom nášho srdca; chce, aby človek zavrhol svojho Stvoriteľa a Pána a aby sa klaňal diablove ako svojmu bohu a pánovi. A aby človeka zlákal na svoj trufálny návrh, sľubuje mu svetské bohatstvo, zmyslovú rozkoš, krásu tejto zeme, pocty a pôžitky.

Práve preto musíš nenávidieť zmyslové rozkoše, poctu a svetskú slávu a utekať od nich. Musíš nimi pohádzať, odmietať ich a žiť v stave trvalého, vonkajšieho aj vnútorného umŕtvovania, aby si sa oslobodila od podvodov a klamstiev zvrhého nepriateľa, ktorý sa chce prostredníctvom týchto vecí zmocniť tvojho srdca. V minulosti si veľa rás súhlasila so zvodnými návrhmi ľstivého nepriateľa a pre trochu úbohej zmyslovej rozkoše si urazila Boha a vyhnala si ho zo svojho srdca.

Bože môj, zo srdca ťa odprosujem za svoju slepotu. Udeľ mi milosť, aby som odteraz s tvojou silnou pomocou víťazila nad všetkými nepriateľovými pokúšeniami.

II. Rozjímaj o tom, že duša, ktorá sa klania sebaláske a nepozerala sa na seba s pokorou, pripodobňuje sa diablove.

Všimni si, že tento pyšný duch miluje sám seba a svoju česť viac než Boha, svojho Stvoriteľa. Vo svojej egoistickej sebaláske opovrhol svojim Pánom, takže z nádherného anjela svetla, obdareného Božími darmi a milosťami, sa zmenil na ohavného, zúboženého Božieho nepriateľa, ktorý si urobil boha zo sebalásky. A jedom svojej pýchy, egoizmu a márnej slávy sa snaží nakaziť aj človeka. Chce, aby sa rovnako aj človek klaňal sebaláske a urobil si boha zo seba. Ak budeme uspokojovať svoju zvrátenú sebalásku, nielenže sa pripodobníme diablove v jeho úbohosti, chudobe a nahote, ale staneme sa zároveň Božími nepriateľmi, ktorí si zasluhujú večné peklo.

Diabol chce docieľiť, aby sa človek Bohu zhnusil.

Musíš nenávidieť ohavnú obludu, akou je tvoja

sebaláska! Toto je nepriateľ, ktorého máš vo svojom dome; toto je zradca, ktorý ťa chce pripraviť o Boha a o Božiu milosť! Oklamal ťa už mnoho rás. Veľakrát si sa mu poklonila a veľa rás si pre odrobinu svojej márnej cti a slávy porušila Boží zákon. Pre chvíľkovú rozkoš, pre uspokojenie sebalásky si si zatvorila oči pred svetlom, ktoré malo osvietiť tvoj rozum, a klaňala si sa krutej oblude svojho egoizmu, akoby to bol Boh.

Všimni si, že príčinou všetkých hriechov, ktorých si sa dopustila voči Bohu, bola sebaláska. A dokonca ešte aj teraz je tvoja nezriadená láska k sebe príčinou všetkých tvojich prehreškov proti čnostiam.

Ak chceš byť rýchlo svätá, nauč sa sväto pohádzať sama sebou.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie.“

Mlčanie posilňuje

Nelám si hlavu rozhutovaním o vlastnom utrpení a protiventstvách, ktoré ťa trápia, ale prijmi ich s pokorou a trpezlivosťou. Nech ti stačí vedomie, že prichádzajú z Božích rúk.

Sv. František Saleský

Aby sme si rozumeli: Je čas rozhovoru, hovorí sa vo Svätom písme. A zaiste je pre nás ľudí veľmi osožné, keď sa môžeme vyrozprávať človeku, ktorý nás chápe a má účasť na našich starostiach i bolestiach, na našich radoostiach i úspechoch. Pre Nikodéma bol nočný rozhovor s Pánom Ježišom veľkou milosťou. - Je čas rozhovoru.

Biblická múdrosť nám však jedným dychom hovorí aj toto: Je čas mlčania. Platí to najmä vtedy, keď sa slová menia na obžalobu. Čože získame rozprávaním o vlastných bolestiach, keď tým ideme druhým na nervy!

Nedajme sa pomýliť: Iba veľmi málo ľudí má naozaj silu pomáhať nám niesť naše bremeno. Isteže, počúvajú nás. Ale to neznamená, že nás počúvajú z účasti, zo spolupatričnosti alebo zo súcitu, ale počúvajú nás zo slušnosti. Alebo jednoducho preto, lebo sa nám nemôžu vyhnúť, nemôžu nám uniknúť. Naše bedákanie nezúčastnene počúvajú, naše reči strasú zo seba ako vodu z nepremokavého plášťa.

Uľahčiť nám môže iba ten, kto nám naozaj odoberie bremeno. Kto to však dokáže?

V takýchto prípadoch, a to je ich väčšina, je najlepšie mlčať. V utrpení a mlčaní taká skúsená chorá, akou bola sv. Terézia z Lisieux, nás uisťuje, že mlčanie o vlastných bolestiach človeka posilňuje. Tichý trpiteľ rastie utrpením, ktoré nezmenší slovami náreku a bôľu. Zhromažďuje sa v ňom pozornosť a obracia sa k tomu, ktorý naše bolesti pozná lepšie ako my sami. K tomu, ktorý vie o našej biede skôr, ako ho vyzývame. A tak sa rozprávanie stáva slabosťou, mlčanie silou.

Boh urobil svoje prisľúbenia závislými od našej dôvery.

Alfred Delp SJ

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Neodolateľná kráska v každom okamihu a počasí

Príroda je krásna v každom okamihu a počasí. Čarovnú atmosféru v jej zákutiach vytvárajú sivasté závoje hmly porozvešňované po končiaroch a vrcholcoch stromov, belostné rúcho čerstvo napadnutého snehu, daždivé kvapky na listoch stromov svietiace v odbleskoch slnka ako lampášiky, alebo prvé jarné kvietky predierajúce sa s ohromujúcou silou cez snehovú perinu na svetlo.

Každý okamih v časovom intervale dňa a roka je v prírode jedinečný a vytvára v nej neopakovateľnú atmosféru. Pre mňa je príroda neodolateľná kráska v každom počasí a vždy mám v jej zátišiach čo obdivovať. Pozvánku na vychádzku do prírody nedokážem nikdy odmietnuť, považoval by som to z mojej strany za neodpušiteľný hriech, ktorý som spáchal proti prírode. Mnoho ráz som sa presvedčil, že človek zažije v prírodných zákutiach nezabudnuteľné zážitky práve vtedy a v takej lokalite, kde by to vôbec nečakal. Matka príroda sa priateľovi, ktorý jej zostáva verný v každom počasí, odvdáči najkrajšími scénami, ktoré sviatočnému návštevníkovi nerada odhaľuje.

V prírode možno v každom ročnom období obdivovať toľko vecí, že aj keby sme sa v jej zátišiach prechádzali denne od rána do večera a od večera do rána, nestihli by sme spozorovať všetky javy a deje, ktoré sa v lesoch, na lúkach, pri potokoch a či v skalnom prostredí nepretržite odohrávajú. Obrázkov, ktoré sú pastvou pre naše oči, býva na každej prechádzke prírodnými zákutiami neúrekom. Treba len nenáhľivo kráčať, chvíľkami sa zastaviť, obzerať sa na všetky strany, mať otvorené oči, nastražené uši a prebudiť vo svojom vnútri fantáziu. Keď sa napokon na neobyčajne pevných vlákenkách pavučiny vyzráža v drobných kvapôčkach rosa, tkáčsky výtvar pavúčka-snováčka nám bude pripadať ako nádherný strieborný šperk nevyčísliteľnej hodnoty.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Láska je ťažká úloha

Láska nie je luxusný tovar, ktorý si možno kúpiť. Láska neznamenať byť len trochu vľúdny. Láska je úloha pre všetkých ľudí, aby žili v mieri a priateľstve,

Keď sme zaľúbení, všetko ide ako po masle. Všetky pocity sú zohrané, nie sú žiadne problémy, len času je primálo, alebo sa príliš vlečie. Žiaden človek však nie je milý a milovaniuhodný každý deň. Mať niekoho rád len preto, že je milý - to sa môže ľahko skončiť fiaskom,

Milovať znamená bezpodmienečne dôverovať, prežívať radosti, ale aj žiale a starosti partnera, aj keď každodenné spoluzitím môže na vzájomnú úctu a náklonnosť pôsobiť ako jed.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Žiť so smrťou

Veľmi ťaživým bremenom pre každého z nás je choroba a smrť. Vtedy očakávame viac úprimnosti, viac času a viac ľudskej blízkosti nielen od lekárov, ale aj od svojich blízkych. Ešte stále jestvuje strach pýtať sa alebo zotrvať v hlbšom rozhovore o chorobe. Mnohí kňazi sa o tom uisťujú v rozhovore s pozostalými, najmä pri zahlasovaní pohrebov. Všetci o tom vedeli, ani jeden však nemal odvalu o tom s chorým hovoriť. Nikto mu nenaznačil, že sa treba pripraviť na dôležitú cestu, že treba dať do poriadku mnoho záležitostí. Predovšetkým svoju dušu.

Samozrejme, nie je to jednoduché. Vyžaduje si to veľkú silu i blízkosť a nesmiernu výdrž s ťažko chorým či umierajúcim. Kto s ním o tom hovorí otvorene, ten je spojený s procesom jeho odchodu. Nemôže sa jednoducho z toho vyňať: Hej, a teraz pokračuj ďalej sám! Kto s umierajúcim hovorí otvorene o jeho smrti, preberá určitým spôsobom spoluzodpovednosť za tohto človeka, za túto smrť.

Každý má však právo vedieť o svojej poslednej hodine. Cítim hlbokú túžbu človeka po niečom takom, ako je „milostivá pravda“. Ide o úprimnosť, ktorá nemôže zaznievať ako vynesený rozsudok nad človekom, ktorého život sa chýli ku koncu. Potom ho už nemožno nechať samého ako odsúdeného na smrť. Musí to byť česťnosť, ktorej blízkosť ostáva, ktorá je súčasne pomocou, spoluúčasťou.

Mnohí lekári povzbudzujú k tomu, aby sme sa intenzívnejšie starali o chorých v nemocniciach. Návštevy a kontakty sú práve v tomto vážnom okamihu života veľmi dôležité. Mohlo by sa to vyjadriť dokonca aj štatisticky číslami, podľa ktorých ľudia, včlenení do sociálnych kontaktov, do lásky iných, tiež do zmyslu utrpenia, majú napriek nevyliciteľnému ochoreniu viac rokov života pred sebou ako ľudia, ktorí takpovediac vypadli z domova. Okrem toho štádium choroby prebieha celkom iným spôsobom, ktorý je pre ťažko chorého v jeho položení určitým dobrodením.

Odnaučili sme sa žiť so smrťou. Akoby sme zabudli, že napriek našej často subjektívnej bezvýhodiskovosti existuje objektívne východisko. Mnohí sa nazdávajú, že smrťou sa všetko končí. To je naozaj bezútešná perspektíva. Avšak aj tu je objektívne východisko, pretože Boh je prameň života. Veriaci človek má túto skutočnú nádej. Usiluje sa žiť v presvedčení, že Božou láskou sa smrť stáva len obratom. Taká viera má i silu postaviť sa na odpor: Hoci všetko sa zdá byť stratené, viera nás povzbudzuje, aby sme sa nepoddávali. Hoci v smrti zmiznú všetky svetlá, neprestávame vidieť. V tomto duchu sme si vedomí, že i v takej ťažkej životnej situácii, akou je zomieranie, bude Boh pri nás a On sám nás cez ňu prevedie.

Nemožno na to zabúdať vo chvíľach šťastných, ale ani v časoch skúšky. Musíme sa to znovu naučiť. Aj „milostivú pravdu“ pri posteli chorého musíme vydržať, aj keby sme najradšej zo „sveta chorôb a smrti“ utiekli. Kiežby každý z nás mal aspoň jedného človeka, ktorý zostane! A keby nás aj všetci opustili, Boh ostáva verný. Bez neho nič nemá zmysel, či lepšie povedané, s ním je naša budúcnosť. On je Cesta, Pravda a Život (porov. Jn 14, 6).

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku